

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΘΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1933).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 85. Τρίμηνην δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διαστρ. 50,
Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΙ - ΕΚΔΟΤΗΙ - ΔΙΕΥΘΥΤΗΙ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἂλλ' οἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αὐγουστοῦ μινός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἑρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 12 Φεβρουαρίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 11

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

Ἐίχε γίνει κόκκινος σὰν ντομάτza καὶ κρᾶτοσε κατεδασμένο τὸ κεφάλι. Μὰ κι' ἡ καρδιά τοῦ κ. Γουώλτερς εἶχε κατεβεῖ στὰ πόδια του. Ἄχ, ἀλλοίμονο, ἤξερε πολὺ καλὰ πὼς τὸ παιδί αὐτὸ δὲν ἦταν ἀξίον ν' ἀπαντήσῃ οὔτε στὴν ἀπλοῦστερη ἐρώτησιν τί τοῦ εἶχε ἔρθῃ τοῦ εὐλογημένου τοῦ δικαστῆ νὰ τὸ ρωτήσῃ; Ὡστόσο ἐνοιωθε πὼς ἔπρεπε κι' αὐτὸς νὰ προσθέσῃ ἐνθαρρυντικά:

—Ἀποκρίσου στὴν κύριο, Θωμά. Μὴ φοβάσαι!

Ὁ Τὸμ ἔλο καὶ κοκκίνιζε περισσότερο.

—Τὸ ξέρω, σὲ μένα θὰ θελήσῃ νὰ τὸ πῆ, μπῆκε στὴ μέση κι' ἡ κυρία. Λοιπὸν τὰ ὀνόματα τῶν δύο πρώτων Ἀποστόλων ἦσαν...

—Ἀπὸ τὸ καὶ Γολιάθ!

Ἄς ρίξουμε τὸν πέπλο τῆς εὐσπλαχνίας πάνω ἀπὸ τὰ ἐπακόλουθα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Τὴ Δευτέρα τὸ πρωτὸ ὁ Τὸμ ζύπνησε πολὺ κακόκερα. Αὐτὸ δηλαδὴ συνέβαινε τακτικὰ κάθε Δευτέρα πρωτὸ, γιὰτί μ' αὐτὴν ἀρχίζε μιά καινούργια βδομάδα ἔλο βάσανα καὶ ἐνοιες. Κάθε Δευτέρα ὁ Τὸμ τὴν ἀρχίζε σχεδὸν πάντα μὲ τὴν σκέψιν, ὅτι καλύτερα θὰ ἦταν νὰ μὴν ὑπῆρχε ὀλότελα Κυριακὴ, γιὰτί ὕστερα ἀπὸ μιάς ἡμέρας ἐλευθερία οἱ ἀλλοσίδες τῆς σκληρῆς φρίκῃς ἀκόμη, πῶς βαρετὲς καὶ δυσάστακτες.

Ἐπιλωμένος στὸ κρεβάτι του ὁ Τὸμ συλλογιζόταν. Ἐξάφνα τοῦ ἤρθε ἡ σκέψιν τί ἔξοχα θὰ ἦταν ἀντόχαινε νᾶρρωσθήσῃ τώρα καὶ νὰ μὴν εἶναι ἀποχρῶμένος νὰ πάῃ στὸ σχολεῖο. Νὰ μιά ἔξοχη ἰδέα, ἀλήθεια. Ἐξέτασε ὀλόκληρο τὸ κορμί του, ἀπ'

ἔξω κι' ἀπὸ μέσα, ἀλλὰ δὲν ἀνακάλυψε καμμιά; οὔτε τὴν παραμικρὴ ἐνόχληση. Συναεξετάσθηκε ἄλλη μιά φορὰ καὶ τώρα τοῦ φάνηκε πὼς ἀνακάλυψε μιά ἐλάχιστη ὑποψία κωλικόπονου ποῦ γεμάτος ἐλπίδα ἀρχισε

Ὁ Κώκλμπερν Φίνν, ὁ νεαρὸς παρίας τοῦ χωριοῦ...

νὰ τὴν καλλιτεργῆ μὲ τρυφερότητα—μὰ ἀλλοίμονο κι' ἡ ὑποψία αὐτὴ λιγότεψε καὶ στὸ τέλος ἐξαφανίστηκε ὀλότελα. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ βρεθῇ κάτι ἄλλο. Καὶ νά, τὸ βρῆκε! Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐπάνω του δόντια κουνιόταν! Ἡ χαρὰ του ἦταν ἀπερίγραπτη! Ἦταν ἔτοιμος νὰ δώσῃ τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου μὲ δυνατὰ βογγητά, ἔταν γιὰ καλὴ του τύχη πρόφτασε ἐνόσω ἦταν ἀκόμη καιρὸς νὰ θυμηθῇ πὼς ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ δὲν τὸν συνέφερε,

γιὰτί ἡ θεία ἀντι γιὰ ὁ, τιδήποτε ἄλλο θὰ τοῦβγαζε ἀπλοῦστα τὸ δόντι κι' αὐτὸ θὰ τὸν πονοῦσε φρικτὰ!

Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ φυλάξῃ καλύτερα τὸ δόντι γιὰ ἐφεδρεία καὶ νὰ κοιτάξῃ μὴπὼς ἀνακαλύψῃ τίποτε ἄλλο. Στὴν ἀρχὴ δὲν τοῦ ἐρχόταν τίποτε ἀπολότως, μὰ ὕστερα θυμήθηκε πὼς ὁ γιατρὸς εἶχε διηγηθῆ μιά φορὰ καὶ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποῦ, ὁ Τὸμ δὲν θυμόταν καλά, εἶχε πάθει σηψαιμία ἢ κάτι σχετικὸ ἀπὸ τὸ δάχτυλό του ποῦ τὸ εἶχε λίγο τρυπήσει, ἔτσι ὥστε στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ κόψουν ὀλόκληρο τὸ χέρι. Καὶ ὁ Τὸμ λοιπὸν θυμήθηκε ὅτι τίς προάλλες εἶχε χτυπήσει λίγο τὸ μεγάλο δάχτυλο τοῦ ποδιοῦ—αὐτὸ τὸ γεγονός μπόρασε νὰ τὸ ἐκμεταλλεῖθῃ. Ἐβγαλε βιαστικὰ τὸ πόδι του ἀπὸ κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα γιὰ νὰ τὸ κοιτάξῃ καλύτερα. Δυστυχῶς δὲν ἤξερε τὰ συμπτώματα ποῦ τοῦ χρειαζόταν γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ τὰ ἐκδηλώνῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχανε τίποτε ἀν ἔκανε μιά μικρὴ δοκιμὴ. Ἐτσι ἀρχισε νὰ βογγᾷ μὲ ζῆλο καὶ μὲ πάθος. Ἄδικα! Ὁ Σιδ ἐξακολοῦθοσε νὰ κοιμάται ἀμέριμνα. Ὁ Τὸμ ἀρχισε νὰ βογγᾷ δυνατώτερα καὶ ξαφνικὰ τοῦ φάνηκε πὼς στ' ἀλήθεια ἐνοιωθε πόνους στὸ δάχτυλό του. Μὰ ὁ Σιδ οὔτε σείστηκε. Ὁ Τὸμ βογγοῦσε τώρα τόσο δυνατὰ ποῦ ἀγκομαχοῦσε ἀπὸ τὴν πολλὴ δύναμη ποῦ ἔβαζε. Δὲν μποροῦσε πῶς ἄλλο! Ἐεκουράστηκε γιὰ μιά στιγμὴ, πῆρε μιά βαθειὰ ἀναπνοὴ κι' ὕστερα ἔβγαλε μιά ὀλόκληρη σειρὰ γνήσια βογγητά, ἀξιοθαύμαστα στ' ἀλήθεια γιὰ τὴν τέχνη τους.

Ὁ Σιδ ἐξακολοῦθοσε νὰ ροχαλιζῇ. Αὐτὸ τὸν πείραζε τὸν Τὸμ.

—Σιδ, Σιδ, Σιδ! φώναζε καὶ τοῦ ἔδωσε μιά σκουνιά.

Αὐτὸ ἔφερε ἀποτέλεσμα—καὶ ὁ Τὸμ ἐξκολλόθησε τὰ βογγητά. Ὁ Σιδ χαμοουρήθηκε, τεντώθηκε, ἀ-

κούμπησε μουγγρίζοντας στον άγκυ- να του και κοίταξε κατά το μέρος του Τόμ. Έκείνος βογγούσε σπαραξι- κάρδια.

— Τόμ, τί έχεις; φώναξε ο Σίδ. Καμιά απάντηση.

— Τόμ, άκουσέ με, Τόμ, τί επα- θεις; Έκανε ο Σίδ και τον ξεκούνησε και τον κοίταξε με άνησυχία στο πρό- σωπο.

— ΟΤόμ έκανε με κλαψιάρικη φωνή: — "Άχ, Σίδ, άφησέ με, μη με σκουν- τας έτσι.

— Μά τί έχεις, Τόμ; Νά φωνά- ζω την θεία;

— "Όχι, όχι, μην τώ κάνης. Θά μου περάση μη την φωνάξης.

— Μά πρέπει νά την φωνάξω, Τόμ. Μή βογγάς έτσι. Δέν μπορώ νά σ' άκούω. Πόσην ώρα βογγάς;

— Από τή νύχτα. "Άχ, Σίδ, μην κουνιέσαι έτσι, θά με κάνης νά λιπο- θυμήσω.

— Μά γιατί δέν με ξυπνούσες νω- ρίτερα; "Άχ, Τόμ, πάψε πιά, τά βογ- γητά σου μου σχίζου την καρδιά. Πές μου πού σέ πονεί.

— Σίδ, σέ συγχωρώ για όλα δσα μου χεις κάνει (βογγητά). "Όλα, όλα! Σίδ, σάν παθάνω...

— Ω Τόμ, δέν έχεις σκοπό νά πε- θάνης; "Όχι δέν θά τώ κάνης ένα τέτοιο πράγμα, ε;

— Σίδ, συγχωρώ όλους τούς άν- θρώπους (βαθύ βογγητό). Καί, Σίδ, την κορνίζα μου και τή γάτα μου, αὐτήν με τώ ένα μάτι ξέρεις, θά την δώσης στο κορίτσι εκείνο πού ήρθε τώρα στο χωριό και θά τής πής...

— Ο Σίδ όμως είχε κιάλας φορέσει δπως-δπως τή ρούχα του και είχε έξαφανισθεί. "Ο Τόμ όμως τώρα έ- νοιωθε σ' αλήθεια πόνο τόσο ζωη- ρά δούλευε ή φαντασία του και τή βογγητά του ήταν τόσο γνήσια, πού μπορούσαν νά ξεγελάσουν τόν καθένα.

— Ο Σίδ κατέθηκε κουτροβαλιώντας τις σκέλες και φωνάζοντας: — Θεία Πόλλυ, θεία Πόλλυ, τρέ- χα γρήγορα, ο Τόμ πεθαίνει!

— Πθαίνει;

— Νά, έλα γρήγορα λοιπόν.

— "Άχ, κουταμάρες, ποίος πιστεύει ένα τέτοιο πράγμα!

— Ώστόσο άνέβηκε τή σκάλα δσο πού γρήγορα μπορούσε και ο Σίδ κι' ή Μαίρη την πήραν καταπόδι. Τό πρόσωπό της ήταν άσπρο σάν πανί και τή χείλη της έτραμαν. "Όταν έ- φθασε κοντά στο κρεβάτι, ρώτησε με φωνή κομμένη από τώ τρέξιμο:

— Τόμ, Τόμ, τί έχεις;

— "Άχ, θεία, όχι, τώ πληγωμένο μου δάχτυλο με πονεί τόσο πολύ— μου φαίνεται — μου φαίνεται — μου

φαίνεται πώς έχω — πάθει — σηψι- μία!

— Η κακομοίρα ή γριά θεία έπесе σέ μια καρέκλα, άρχισε νά γελάη ύ- στερα άρχισε νά κλαίη, ύστερα άρ- χισε νά κλαίη και γελάη μαζί κι' έτσι ξελάφρωσε και ξαναβρήκε πάλι τή μιλιάρη.

— Τόμ παλιόπαιδο, τί τρομάρα μ' έκανες νά πάρω. Τώρα όμως πάψε τίς άνοησίες και σήκω γρήγορα από τώ κρεβάτι.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

— Συνέχεια από τώ προηγ. και τέλος—

— "Άννα. — Καλά σου λέει. Τι δου- λειά θά κάνης, τέλος πάντων;

— "Έλλη. — Νά, πές μας. "Όλο κο- ροϊδεύεις και δέν λές για τόν έαυ- τό σου.

— Κώστας. — Έμπρός, άκου με, Νίκος. — Πές λοιπόν.

— Κώστας, ξεροκαταπίνει. ("Ένα λεπτό σιωπή. "Όλοι περι- μένουν, όλα τώ μάτια πάνω στο Γιώργο. "Ο Γιώργος σιωπάζει).

— "Άννα. — Δέ βαστώ πιά. ("Έσπα ά σέ γέλια).

— "Όλοι, γελούν.

— Νίκος, περιπαιχτικά. — Μωρέ έ- πάγγελμα!

— "Όλοι, περιπαιχτικά. — Μωρέ έ- πάγγελμα!

— Νίκος. — "Άχ, τί ωραίο επάγγελ- μα, φίνο, όχι σάν τώ δικό μου πού θά είναι μέσ' στα αίματα.

— "Όλοι, γελούν.

— Γιώργος, ξαφνικά. — Νά, θά φω- νάζω τώ χωροφύλακα.

— "Όλοι, σταματούν τή γέλια, ξα- φνιαζονται.

— "Έλλη, με άπορία. — Ποιόν χωρο- φύλακα;

— Γιώργος, με θάρρος. — "Ο χωρο- φύλακας ποτέ δέν βρίσκεται όταν τόν θέλει κανείς. "Έτσι λέει ο παπ- πός μου. Έγώ θά τρέχω νά τόν φωνάξω...

— "Όλοι. — Ού!.. Ού!.. Ού!.. (γελούν, πανουργισμός, φασαρία).

— Νίκος, στο Γιώργο. — Είσαι κου- τός, καίμενε!

— "Έλλη, στο Νίκο. — Μά είναι β- λότελά κουτός.

— "Άννα, άνεβαίνει πάνω σέ μια καρέκλα, πού βρίσκεται στο βάθος τής σκηνής και άρχίζει νά τραγουδά. Δέν πάει τώ τραγούδι της, κρατά ως τώ τέλος σχεδόν τής κωμο- δίας.

— Κώστας, άρνάζει μιάν άλλη κα-

ρέκλα, την βάζει μπροστά του, λίγο σηκωμένη και τρέχει. — Τού, τού! Τουτού! Έμπρός, παιδιά, έμπρός νά περάση τώ σωφεράκι.

— "Έλλη. — Σωφέρ, στάσου, στάσου. Κώστας, στέκεται.

— "Έλλη, κάθεται πάνω στην καρέ- κλα. — Γρήγορα. Στο θέατρο πού τρα- γουδά ή μεγάλη τραγουδίστρα, ή κυ- ρία "Άννα, τώ ξέρεις τώ θέατρο;

— Κώστας. — Τώ ξέρω, κυρία μου.

— "Έλλη. — Λοιπόν, πήγαινε με. Γρήγορα, σέ παρακαλώ, πριν τελειώ- ση ή παράσταση.

— Κώστας, σηκώνει την καρέκλα και τρέχει γύρω στή σκηνή. Έννοεί- ται ότι ή "Έλλη δέν κάθεται όλοτι- λα πάνω στην καρέκλα. Μόλις ά- κουμπά και περπατά. — Έμπρός, έμ- πρός, κύριοι! Νά περάση τώ σωφε- ράκι, νά προφθάσουμε την παράστα- ση. ("Όταν τελειώσει ο γύρος, φθά- νει μπροστά στην "Άννα, στέκονται και οι δύο, άκούνε τώ τραγούδι της, άκούνε και ο Νίκος και ο Γιώρ- γος.

— "Άννα, σέ λίγο σταματά τώ τρα- γούδι της, δπουκλίνεται.

— "Έλλη, χειροκροτεί με όλες τις δυνάμεις της. — Ζήτω! Ζήτω! Μπίζ!

— "Άννα, κατεβαίνει από την καρέ- κλα, κάθεται και κάνει την λιποθυ- μισιένη. — "Άχ, λιποθύμησα από τή χαρά μου.

— Νίκος, με προθυμία. — Δμέ- σως, άμέσως! Έρχομαι! Έρχομαι!

(Σπρώχνει τούς άλλους, φθάνει κον- τά στην "Άννα). Γρήγορα! γρήγο- ρα! Παιδιά! (σασίζει). Τώ σφυγμό σου! Τώ σφυγμό σου! (Τής πάνει τώ σφυγμό). Γρήγορα! Γρήγορα!

— Είναι λιποθυμία. Λιποθυμία! Άέρα, άέρα! Παραμερίστε! (σπρώχνει τούς άλλους). Γρήγορα, γρήγορα! Νερό, φέρτε νερό (τρέχουν όλοι προς τώ ένα μέρος τής σκηνής νά φέρουν νε- ρό). Άέρα, άέρα (τής κάνει άέρα με μιά εφημερίδα, πού έβγαλε από την τσέπη του).

— "Άννα, συνέρχεται. — "Άχ, τί ω- ρατος άέρας! σνήληθα.

— Νίκος, θριαμβευτικά, στους άλ- λους πού τρέχουν για νερό. — Σταμα- τήστε. Μή φεύγετε. Δέν χρειάζεται νερό. (με καμάρι) Τήν συνέφερα.

— "Άννα, σηκώνεται χαρούμενη, ά- πευθύνεται σέ όλους, με ύφος κυ- ρίας. — Πολύ με συγκίνησαν τή χει- ροκροτήματά σας.

— Γιώργος. — "Άχ, ναί. "Όλα ήταν ωραία, μόνο έγω ξέχασα νά φωνά- ζω τώ χωροφύλακα μέσα στή φα- σκρία...

— "Όλοι, γελούν, ή αδελφία κλείνει.

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ»

Άγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΑ Έλαβα ένα κομφο- τυπωμένο και εικονογραφη- μένο φυλλάδιο, με τόν τίτλο «Τό Θέατρο τού Παιδιού»,

πού με πολύ ενδιαφέρον τώ εδιάβα- σα. Είναι τώ γενικό πρόγραμμα κι' ο άπολογισμός τής «Μόνιμης θεατρι- κής παιδικής οργάνωσης» πού τή διευθύνει ή κυρία Άντιγόνη Μετα- ξά. Πολλές φορές βέβαια θά πήγα- τε σέ πρωινές παραστάσεις αὐτής τής "Οργάνωσης σέ διάφορα θέατρα τών "Αθηνών, και θά είδατε τί δ- μορφα παιδικά έργακια άνεβάζει και με πόση τέχνη τά παίζουν οι μικροί ήθοποιοί, άγοράκια και κοριτσάκια με ταλέντο, διαλεγμένα από τώ σχολείο τής κυρίας Μεταξά — διευθύνει και σχολείο — και διδαγμένα από την έ- δια πού είναι και πολύ καλή ήθο- ποιός. Τά περισσότερα από τά έργα- κια πού παίζθηκαν στο «Θέατρο τού Παιδιού», από τώ 1932 πού άρχισε ή λειτουργία του, ως σήμερα — παρα- μύθια, άνειροδράματα, κωμωδίτσες, δραματάκια — είναι γραμμένα από την ίδια, πού είναι και πολύ καλή συγγραφέας. "Ωστε ή κυρία Μεταξά είναι ή ψυχή τής "Οργάνωσης. Τή βοηθούν βέβαια κι' άλλοι — συγγρα- φείς, σκηνοθέτες, μουσικοί, χορο- γράφοι κλ. — άλλ' από τή χείρα της περνούν όλα, και μπορούμε νά ποθμε πώς όλα τά κάνει αὐτή. Τώ «Θέατρο τού Παιδιού» είναι έργο της. Κι' ένα έργο πολύ σπουδαίο, πολύ χρή- σιμο, όχι μόνο για τά παιδιά πού παίζου ν, αλλά και για τά παιδιά πού βλέπουν. Χάρη στην κυρία Μεταξά, ή πρωτεύουσά μας έχει σή- μερα και τώ Παιδικό Θέατρο της, όπως τώ έχουν όλες οι πολιτισμένες χώρες, γιατί κι' αὐτό είναι μιά ά- νάγκη. Τώ θέατρο, βλέπετε, έχει έλξη μεγάλη. Συχνά άνήλικα παιδιά πηγαινούν σέ θέατρα για μεγάλους και βλέπουν έργα άκατάλληλα για την ηλικία τους, επομένως βλαβέ- ρα. Γι' αὐτό υπάρχουν παντού, και πρέ- πει νά υπάρχουν, θέατρα για παιδιά.

— "Άλλά ίσως θά πήςτε: καλά τά παιδιά πού βλέπουν. Αὐτά διασκε- δάζουν και ώφελούνται. Τά παιδιά όμως πού παίζουν; δέν κουράζου- νται, δέν βλέπουνται, δέν παραμελοῦν και τά μαθήματά τους; Τώ ξέρω, πολλοί, γι' αὐτούς τούς λόγους, έ- χτύπησαν την επιχείρηση τής κυ- ρίας Μεταξά κι' είπαν πώς «έκμε- ταλλεύεται» τά παιδιά τού σχολείου

της πού έχουν ταλέντο και τά κατα- στρέφει. "Αλλά έχουν μεγάλο άδικο αὐτοί. "Ένα σχολείο πρέπει νά καλ- λιεργή, νά υποβοηθή, νά αναπτύσση όλα τά παιδικά ταλέντα. Κι' ένα παιδί με ταλέντο ήθοποιού, όταν γυ- μνάζεται νά παίζη κατάλληλα έργα- κια, μαθαίνει κι' ώφελείται πολλά. Ξυπνοῦν όλες του οι ψυχικές και δια- νοητικές ικανότητες, κι' είναι παρα- τηρημένο πώς και στα μαθήματα γί- νεται επμελέστερο, καλύτερο. Ούτε μπορεί κανείς νά πή πώς κουράζε- ται υπερβολικά, γιατί οι παραστάσεις είναι πρωινές ή απογευματινές, και δέν γίνονται βέβαια καθεμέρα. Τά παιδιά πού παίζουν διασκεδάζουν, χω- ρίς νά κουράζονται περισσότερο παρά άν πήγαιναν σ' ένα παιδικό χορό.

Μερικοί πάλι, άκόμα πού άνόητοι, λένε: Κι' άν γλυκαθούν αὐτά τά παι- δάκια, πού παίζουν σήμερα στο Παι- δικό Θέατρο, και βγούν αύριο ήθο- ποιοί; — "Αφήνω πού κι' αὐτό δέν θά- ταν δυστύχημα για κανένα μεγάλο ταλέντο. "Αλλά μήπως ε, τι μαθαίνει κανένας στο σχολείο, τώ κάνει ύστε- ρα επάγγελμα; "Όλα τά παιδιά μα- θαίνουν ζωγραφική αλλά πόσα γί- νονται ζωγράφοι; "Όλα τά παιδιά μαθαίνουν τραγούδι: αλλά πόσα γί- νονται τραγουδιστές; "Όλα τά παι-

διά μαθαίνουν στοιχεία άστρονομίας, ζωολογίας, χημείας, φυτολογίας: άλ- λά πόσα γίνονται άστρονόμοι, ζωο- λόγοι, χημικοί, βοτανικοί; "Έτσι κι' όσα μαθαίνουν στοιχεία ήθοποιίας, δέν γίνονται ήθοποιοί έξ επαγγέλ- ματος. "Αλλά πρέπει νά μαθαίνουν. Γιατί, καθώς είπαμε, τώ μάθημα είναι από τά πιδ ώφέλιμα. Τώ παιδί, πρῶ- τα-πρώτα, μαθαίνει νά διαβάξη κατ' έ γ ν ο ι α ν' έπειτα μαθαίνει νά πο- στηθήξη' έπειτα μαθαίνει νά μιμηται ένα πρόσωπο, νά τώ αναπλάτη σύμ- φωνα με τις σημειώσεις και τις οδηγ- ίες τού συγγραφέα, και προπάντων με τά λόγια πού τώ βάζει στο στό- μα. "Αλλ' αὐτό είναι μιά μικρή δη- μιουργία. Καί για νά την κατορθώ- ση, έστω κι' ως ένα βαθμό, τώ παι- δι σέ πόσα πρέπει νά προστρέξη!

Στήν κρίση, στην παρατήρηση, στή δικαιοσύνη, στή φαντασία. Γιατί όλ' αὐτά, και πολλά άλλα μαζί, είναι ή ήθοποιία, και ως μι μι κ ή — έν- φράσεις τού προσώπου, κινήσεις τού σώματος — και ως λ ό γ ο ς (όμιλία), "Έτσι τώ «Θέατρο τού Παιδιού» εί- ναι ώφέλιμο και στα παιδιά πού παί- ζουν και στα παιδιά πού βλέπουν. Είναι μάθημα, διασκέδαση και φυ- χαγωγία για όλα.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'

— "Όλη την ημέρα ο Τοτός ήταν λυπημένος, άπαρηγόρητος, μιά και τή νύχτα: στο κρεβάτι του, δέν μπορούσε νά κοιμηθή.

— Τι νάγινε ο Πηδηχτούλης ο φίλος του; Πού νά είχε κρυφτεί; Θά ξαναγύριζε καμιά μέρα μόνος στην πόρτα τού σπιτιού, όπως ξαναγύρισε και τότε στην πόρτα τού κήπου τής γιαγιάς, τή φεγγαρόφωτη εκείνη νύχτα;

— "Ο Τοτός τώ έλιπιζε πολύ και τόν περίμε-

νε. "Αλλά πέρασαν ημέρες, πολλές ημέρες, κι' ο Πηδηχτούλης δέν έφάνηκε. Ζούσε άραγε στην έξοχή είχε ξαναβρεί τούς δικούς του και ξεκούσε τώ φίλο του; "Η τόν απάντησε στο δρόμο κανένας κυνηγός και τόν έ- σκότωσε;

(Άκολουθεί) ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Γιατί το πρόσωπο αυτό, αν ήξερε πώς σ' αλήθεια το παρακολουθούσαν, κινδύνευε ν' ανακαλυφθή την ώρα που θα πλησίαζε την Άνναμπέλλα και γιατί μόνον ένας άνδρας θα μπορούσε να έρχη τέτοια τόλμη.

Ο Καζιμίρ τον κοίταζε από μέσα απ' τον γαλαζωπό καπνό του τσιγάρου του.

— Η λογική σου δεν είναι κακή, είπε, αλλά πρέπει κανείς να μη βιάζεται να βγάλει συμπεράσματα, γιατί

ζιμίρ σημείωνε προσεκτικά κάθε απάντηση που του έδιναν. Έτσι έμαθε πώς η Άνναμπέλλα είχε γεννηθεί στον Άγιο Φραγκίσκο και πώς έπειδή έχασε από πολύ μικρή τους γονείς της, την πήρε και την έφερε στην Ιταλία η θεία της Όνωρινα, ξαδέρφη του πατέρα της.

— Τι είδους γυναίκα είναι αυτή η θεία σου; ρώτησε ο δημοσιογράφος.

Τό κοριτσάκι έσκυψε το κεφάλι του και δεν απάντησε.

— Θέλω δηλαδή να πω, είναι κα-

Μια μέρα, είναι τώρα πολύς καιρός, τότε που πήγαινα ακόμα στο σχολείο, η δασκάλα μου τής είπε πώς θα φρόντιζε να με βάλει στο "Ασυλο της Αγίας Γερτρούδης, μα η θεία μου δεν την άφησε.

— "Α, έτσι; έκανε ο Καζιμίρ, παρακολουθώντας τον καπνό του τσιγάρου του. Και δεν μου λές: "Ερχονται καμιά φορά στη θεία σου τίποτε άνθρωποι που σ' δεν τους γνωρίζεις;

— "Όχι, ποτέ, τουλάχιστον τις ώρες που βρίσκομαι εγώ στο σπίτι.

— Δηλαδή, δεν έχεις ακούσει, ποτέ σου ίσαμε τώρα, καμιά συνομιλία που να σου φάνηκε περιεργή και ακατάληπτη, ως ποίμε π. χ. αν είχε τύχει καμιά φορά να μιλήση η θεία σου στον ύπνο της;

— Ποτέ της δεν μιλάει στον ύπνο της. Μόνο μία φορά, το περασμένο καλοκαίρι, είχε μερικές ημέρες πολύ δυνατά πυρετό κι' ένα βράδυ την έπιασε παραμιλητό. Φώναζε, κτυπούσε τα χέρια της και ήθελε να πεταχτή έξω από το κραδβάτι. Ύστερα μονομιάς άρχισε να μιλάει. "Έλεγε:

«Γιάννη, Γιάννη, με κοριτίδεςδες, τουλάχιστον τα ξεοδά του ταξιδιού, τουλάχιστον αυτά». Όταν έγινε καλά είχα μεγάλη περιέργεια να την ρωτήσω ποιος ήταν αυτός ο Γιάννης, μα δεν τολμούσα, απ' τον φόβο μου μήπως την κάνω και θυμώση.

— Τόσο πολύ λοιπόν την φοβάσαι; ρώτησε ο δημοσιογράφος μ' ένα έλαφρο χαμόγελο. Και την ιστορία της κούκλας τής την διηγήθηκες;

— "Όχι, κύριε, δεν είπα τίποτε.

— Μπράβο, έκανες πολύ καλά. "Όποιος δεν έμιλησε, ποτέ του δεν μετάνιωσε, λέει και η παροιμία, δήλωσε ο Καζιμίρ, βάζοντας τον στυλογράφο του στην τσέπη του.

Δεν είχε πιά άλλες ερωτήσεις να τής κάνει.

Η Γκρέτα όμως τον πλησίασε και τούδειξε το περίφημο εκείνο χαρτάκι που είχε βρεθή μέσα στην περρούκα της κούκλας.

— Και το μυστήριο αυτής της διευθύνσεως δεν αισθάνεσθε την περιέργεια να το ξεδιαλύσετε; είπε.

Αντί για άλλη απάντηση ο δημοσιογράφος φύλαξε το χαρτάκι στο πέτσινό του πορτοφόλι.

— Γιατί το παίρνετε μαζί σας; ρώτησε η Γκρέτα.

— Για να το μελετήσω καλύτερα, είπε.

— Ανακαλύψατε λοιπόν τίποτε; "Ένα αινιγματικό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη τ'νού νεού.

— Δεσποινίς Γκρέτα, έκανε εύθυ-

μα, δεν θά έχετε τώρα την καλωσύνη να μου προσφέρετε ένα φλυτζανάκι απ' τον περίφημο εκείνον καφέ που ξέρετε να κάνετε;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Η γριά Όνωρινα καθισμένη πίσω απ'ο τη βετρίνα της, μοντάριζε ένα ζευγάρι κάλτσες. Στο μικρό μαγαζάκι λίγοι πελάτες είχαν έρθει εκείνη την ημέρα. Μια γριά γειτόνισσα ήρθε ν' αγοράση δυο άγιοκέρια για να τ' ανάψη στον Άγιο Αντώνιο. "Ένας μικρός ξυπόλητος μάγκας έριξε μερικές δεκάρες στο ταμείο και βγήκε μασσούλλίζοντας καραμέλλες.

Η Όνωρινα έκανε μερικές βελονιές στην κάλτσα νοιώθοντας να την κυριεύη η νύστα μέσα στην απόλυτη σιωπή και τ'ο μισοσκόταδο όπου βρίσκόταν. "Έξαφνα σ'ό άνοιγμα τής πόρτας παρουσιάστηκε η μορφή ενός αγνώστου.

— Καλημέρα σας, είπε με έλαφριά ξενική προφορά. Μο' δίνετε σ'ας παρκκαλώ, ένα σαπουνάκι.

— Τι σαπούνι θέλετε; Το' άμυγδάλου, τής κολώνιας, τής γλυκερίνης;

Ο αγοραστής σήκωσε αδιάφορα τους ώμους του.

— "Ας είναι τής κολώνιας, είπε, τ'ο ίδιο κάνει.

Πήρε το σαπούνι και πλήρωσε την τιμή που τ'ο είπαν χωρίς παζάρια, πράγμα που έκανε πάντα την Όνωρινα να παίρνη τους πελάτες αυτούς απ'ο καλό μάτι. Γι' αυτό κιόλας χαμογέλασε στον ξένο και τ'ο ρώτησε με κάθε ευγένεια:

— Μήπως θέλει και τίποτε άλλο ο κύριος;

— "Όχι, ε'οχαριστώ. Σήμερα τίποτε άλλο, ή, για σταθ'ητε, θά ήθελα να σ'ας ζητήσω με πληροφορία.

— "Όχι, θέλετε, αν περνάη απ'ο τ'ο χέρι μου.

— Γυρεύω ένα δωμάτιο επιπλωμένο. Μήπως ξέρετε αν νοικιάζεται κανένα ε'δω κοντά στη γειτονιά σας;

— "Επιπλωμένο δωμάτιο; "Όχι, δεν ξέρω. Δεν ρωτήσατε στην άντικρυνή πανοσιόν;

Ο ξένος κούνησε τ'ο κεφάλι του.

— Δεν θέλω τέτοιου είδους δωμάτιο, είπε. Ζητώ ένα δωμάτιο σ' ένα ήσυχο σπίτι που να μ'ην έχει κι' άλλους ένοικιαστές. Θά ήμουν πρόθυμος να πληρώσω κάτι παραπάνω αν ήξερα πώς θά έχω την περιποίησή μου και θά βρίσκομαι σ'ε μια καλή οικογένεια. Δεν είμαι πιά πολύ νέος βλέπετε και θέλω τ'ην ήσυχία μου.

— Αυτό είναι πολύ φυσικό, έκανε η γριά μ' ενδιαφέρον. Και τ'ο δω-

μάτιο αυτό θά τ'ο θέλατε για πολλόν καιρό;

— Για ένα, ενάμισυ μήνα.

— Θά βρισκόσαστε ε'δω δίχως άλλο για δουλειές.

— "Όχι, έχω έρθει για θεραπεία.

"Έχω έναν φοβερό ρευματισμό στον άριστερό μου ώμο που με παιδεύε δλον τον χειμώνα. Ήρθα ε'δω για να κοιτάξω τ'ην ύγεια μου, καταλαβαίνετε λοιπόν ότι θά ήθελα να μείνω σ' ένα σπίτι, όπου θά ξέρω πώς θά βρισκω καθαρό φαγητό και κάποια περιποίηση.

Η Όνωρινα σταύρωσε τ'α χέρια της κι' έκανε με μελιστάλακτη φωνή:

— Ποτέ μου δεν έχω πάρει νοικάρη στο σπίτι μου. Μπορείτε να ρωτήσετε όποιον θέλετε. Θάταν η πρώτη φορά.

— Δεν έχω άμφιβολία. Θά μου προσφέρετε όμως μεγάλη έκδούλευση, αν μου βρίκατε ε'εεις ένα τέτοιο δωμάτιο σ'αν αυτό που ζητώ.

Οι τρόποι τ'ο ξένου ήταν τόσο ευγενικοί που η Όνωρινα, αφού σκέφθηκε λίγα λεπτά αποφάσισε να τ'ο πη:

— "Αν σ'ας κ'άνη θά μπορούσα να σ'ας νοικιάσω τ'η δική μου τ'ην κάμαρα. Είναι μικρή, μα πολύ καθαρή και τ'ο σπίτι είναι ήσυχο σ'αν εκκλησία.

— Δεν θά ήθελα να σ'ας βγάλω

απ'ο τ'ην κάμαρα σας, διαμαρτυρήθηκε ο ξένος.

— Αυτό να μ'ην σ'ας στενοχωρεί. Θά βουλευτώ κάπου άλλου. "Αν θέλατε θά μπορούσα να σ'ας δείξω τ'ορα άμέσως τ'ο δωμάτιο.

— Ε'οχαριστώ, έκανε ο ξένος.

Η Όνωρινα φώναξε μια γειτόνισσα και τ'ην παρακάλεσε να φυλάη τ'ο μαγαζάκι ε'σο αυτή θά είναι άπάνω. Ύστερα βγήκε μαζί με τ'ον ξένο.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΕΝΟΣ ΧΡΟΝΟΥ

"Η Μπεμπέκα καμωσώνει Πούμαθε και περπατάει. Κι' η μαμά της τ'ο βελόνι, Παρατά, να δ'η πού πάει.

«— Πιάσ' τη!», κάνει και γελάει. Κι' η Μπεμπέκα τ'α σασίζει! Κάνει πίσω, κάνει πλάι, Και με κ'εφι ξεφωνίζει.

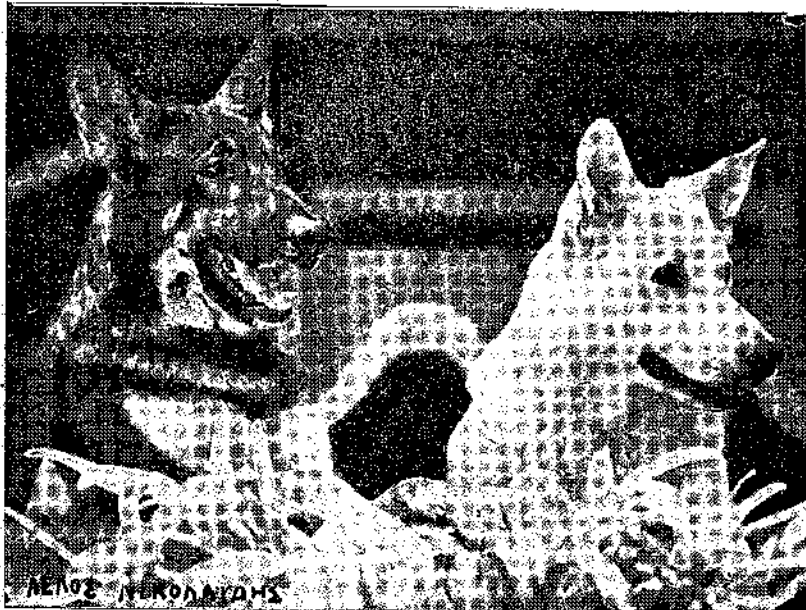
«— Ελα ε'δω!», κράζει η γιαγιά της. Πού τ'η βλέπει γελαστή! Κι' η Μπεμπέκα, σ'την παδιά της Τρέχει τ'ώρα να κρυφτή.

"Η γιαγιά της τ'η χαιδεύει Στ'α μαλλάκια τ'α ξανθά. Κι' η μαμά τ'α χα γουρβεί Νά τ'η β'η σ' άλλη μεριά.

Πώς γελά η Μπεμπέκα πάλι, Πού τ'ην έχασε η μαμά! Ξετροπώνει τ'ο κεφάλι Κι' ός τ'η βλέπει, κάνει: «τσά;»

Κ. Π. ΛΕΥΚ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Δυό άρσνια λυκόσκυλα βραβευμένα σ'ε μια άγγλική έκθεση. "Ανεκοίνωση απ'ο τ'ον Λέλο Νικολαΐδη

μπορεί να τ'ον οδηγήσουν σ'ε μια έντελώς λανθασμένη κατεύθυνση. "Έπειτα, ποιος σου είπε ότι η τόλμη και τ'ο θάρρος είναι χαρίσματα που τ'α έχουν αποκλειστικά οι άνδρες; "Εγώ ξέρω μια κάποια νέα που ζ'η ανάμεσα, σ'α λουλούδια και ζωγραφίζει άγγέλους, αλλά θά ήταν άξια ν' άντιμετωπίση ένα άγριο θηρίο τ'ο ίδιο άφοβα όπως κι' ένας άνδρας.

Και με τ'α λόγια αυτά, έδειξε τ'ην Γκρέτα που γύρισε τ'ο κεφάλι της κοκινίζοντας.

Η άνάκριση εξακολούθησε με ερωτήσεις διάφορες, που κατά τ'η γνώμη τής Γκρέτας και τ'ων παιδιών δεν είχαν καμιά σχέση με τ'ην εξαφάνιση τής κούκλας. "Όστόσο ο Κα-

λή γυναίκα, σου φαίνεται πώς σ' άγαπάει;

— Δεν ξέρω, έκανε η Άνναμπέλλα με δυσκολία, γιατί δεν τής άρεσε να μιλάη γι' αυτό τ'ο ζήτημα. Η θεία μου είναι πάντα κακόκεφη, θυμώνει με τ'ο παραμικρό, μου βάζει τ'ες φωνές για τ'ο κάθε τι και πολλές φορές με δέρνει. "Έτυχε κιόλας να τ'ην άκούσω να λέη πώς δεν είχε κανένα κέρδος που με πήρε.

Μά τότε, έκανε ο δημοσιογράφος, άνάδοντας κι' άλλο τσιγάρο, αν τής είσαι τόσο βάρος, γιατί δεν φροντίζει να σ'ε βάλη σ' ένα όρφανοτροφείο;

Η μικρούλα κούνησε τ'ο κεφάλι της.

— Μπορούσε, μά δεν ήθελε, είπε.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

"Η μικρή αυτή Παριζιάνα μ'ε τ'ο μπαμπά της νάζει τις χ'ίνες ενός πάρκου σ'ο Παρίσι.

σοδ άπαντήσω τάρω δλα είναι έντιξεί, έ; δ κ. Ε. α' εύχαριστεί πολύ για τὰ καλά λόγια.) Δείλδν (έξασα νά σοδ πώ τήν άλλη φορά πός τώ «παίρων» γράφεται μέ α' μερικοί τώ γράφουν μέ ε, κατά τώ «φέρνω» μέ δέν είναι σωστό: «παίρων» έπηρα.) Μπέττυ (χαίρω πώ άφησες τήν τριπελιά κατά μέρος) πολύ εύχάριστα αυτό πώ μου γράφεις και περιμένο μέ άμφιβάλλεις πός δέν είναι καλό ένα κομμάτι πώ άπορρίπτω; άν ήταν, δέν θα τώ έδημοσίευα;) Ροζέλλαντιαν (πολύ μέ εύχάριστος τώ γράμμα σου) προπάντων για τὰ διαλεχτά βιβλία πώ άπέκτισες αυτόν τόν καιρό δέν έχω τίποτ' άλλο νά σοδ πώ, αλλά έλπίζω νά μου έναγογράφης γρήγορα.) Ντένκεντιβ-Φάντοσμα (έλαδν, εύχάριστώ) μέ γιατί έτσι δυσανάγνωστο τώ γράμμα σου; ώστόσο τώ έδωσα στόν κ. Φαίθωνα, πώ μπόρσας νά διαδώσθ όσα γράφεις γι' αυτόν, και α' εύχαριστεί.) Κεφαλλοιτισσούλαν, Ίσιδα κτλ, κτλ.
Είς όσας έπιστολάς έλαδα μετά τήν 31 Ίανουαρίου θάπαντήσω στό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 284ου Διαγωνιστού Δόσαν. Αί λέξεις τού φυλλαδίου τούτου δεσκαί μέχρι τής 12 Άκριλίου.

134. Δεξιόγριφος

Άν τὰ γράψω στην άράδα,
Χρονική πρώτα μονάδα
Κι' έπειτα θεά Αιγυπτία,

Νά χαρτί δικαστικό,
Πού όποιον έκαμα κακό
Στέλνει στην Εισαγγελία.

Άρτανιόν

135. Συλλαβόγριφος

Τού άλφαβήτου άν πειραθής;
Ψηφία δυό νά τιώσης,
Άφεικτός θά διωρηθής
Και θά τώ μετανοιώσης.

Λένα Χάρη

136. Μεταγραμματισμός

Είμαι μικρο νησάκι...
Τού άλλάζεις κεφαλάκι
Χωρίς κανένα κόπο,
Και τότε σέ ρωτάει
Τό ίδιο: μέ τί τρόπο
Τό έπανάς αυτό;
Μά δέν τού άπαντάει
Κανένας—τό φτωχό!

Κάθριν Άρβανέσκο

137. Παλαιόν Αίνιγμα

Μου άραιρεις και μεγαλώνω
Μου πρσοθέταις και μικραίνω.
Κατάσκοπος 33

138. Τρίγωνον

- * * * * * = Ρωμαίος ρήτωρ.
- * * * * * = Νήσος τού Αιγαίου.
- * * * * * = Χονδρόν σχοινίον.
- * * * * * = Μικρός θεός.
- * * * * * = Μέλος.
- * * * * * = Άκρα ύφάσμα τος, πα.
- * * * * * = Σύμφωνον. [ρωφή.

Και καθέτως τὰ ίδια. Γαλανομιάτα

139. Κοιτογραφικόν

- 128153789 = Πόλις τής Έλλάδος.
- 24566962 = Εύρ. όροσειρά.
- 35626 = Γάλλος Ιστορικός.
- 42898 = Βασίλειαις τής Τροίας.
- 598767 = Άθηναια.
- 62317 = Ύπνος, ιχθύς, βλήμα.
- 7423 = Σπλάγγον.
- 8124267 = Ήραλειον.
- 912392 = Νήτος τού Αιγαίου.

Δοξαμένο Άκρωτήρι

140-144. Μαγικόν Γράμμα

Τή άνταλλαγή ένός γράμματος εις έκάστην τών κάτωθι λέξεων πάντοτε τού αυτού νά σχηματισθού άνευ άνταγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:

πόλος, βήμα, Σάμος, νόθς, καινός.

Μικρούλα Τρακαλά

145. Έπιγραφή εκ Τριπλής Άκρω-στικίδος

* * * Τὰ τρία πρώτα γράμματα τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων τι-
* * * θέμενα κατά σειράν εις τήν θέ-
* * * σιν τών έναντι άπορτίσκων, ά-
* * * ποτελοθν έπιγραφή τής όποιαις
* * * ζητείται ή άνάγνωσις:

- 1, Κόπται δένδρα 2, Άρχαία πόλις τής Λοκρίδας 3, Σατυρικός ποιητής τής Κεφαλληνίας 4, Μέγα κράτος τής Άπω Ανατολής 5, Έλληνική λουτρόπολις 6, Θεό τού περρωμένου.

Άφανής Ήρωας

146. Φωνηεντόπιον

* * * * * τς - τινς

Κατάσκοπος 33

147. Γρίφος

Μ ρου Ν

ε γα

Μουσηγέτης Άπόλλων

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων τού φύλλ. 48.

- 578. Σαμοθράκη (Σάμο, Θράκη).—
- 579. Πνύξ-νύξ.—580. Λαγός-πάγος.—
- 581. Ό μόσχος, ή Μόσχα.—582.

583. ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Ρ Ι Σ (Άπόλλων, πέπων,
Ι Ρ Ι Σ όπλον, Λάπων, είν,
Σ Ι Τ Ο Σ ών).—581-588. Διά
Σ Ο Α Ω Ν τού Α: λάθος, αυ-
Σ Ω Γ Η Ρ λή, κρδσις, καλώ,
Ν Η Μ Α χάρις.—589. ΚΟ-
Ρ Α Σ ΔΟΜΒΙΑ (Κόδρος,
"Όλα, Λερνονά, Ό-

νος, Μέμφρις, Βόλος, Ίπποπότα-μος, Ά-
θηναι).—590-594. (Παλαμάς, Άραράτ,
Σατανός, Καναδάς, Τραχανάς.—595.
Κάλλιτον ή τάξις (κά, λ' εις τον,
ήτα, ξι, σ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—180]

Αποκαλύψεις τού Μαρίου: Σίλλερ =
Ακωνσταντινίδης, Ύδραϊσπουλο = Βό-
τση, Πιγκουίνος = Δακίλλος, Άγιοπαίς =
Σαχίνης. «ΡΑΔΙΟ-ΕΛΛΑΣ»

[ΑΗ'—181]

Επειδή είδα τί έστι «Σύλλογος Άστέ-
ρων» γι' αυτό τούς αποκαλύπτω: Φρέν-
ταρικ Μάρς = Βότσης, Βίλλυ Φρίτς = Φρέντυ
Μπαρτόλεμυ = Βότσης, Άδόλλος Βόλμρυκ
= Βότσης, Ό σύμμαχος τών: Κυριάρχου Δια-
πλασόκομου και άουτός Όπλιγκαντώ, Άν-
τιπρόεδρος: «Ράδιο-ΕΛΛΑΔΟΣ».

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ <19>

[ΑΗ'—182]

Διαπλασόκομος, ένυχας τώ νέον έτος.
Δεξακολουθώ άλληλογραφίαν, άνταλ-
λάσω Μ.Μυστικά. Δ/ος: Β. Ρ. 189. Ni-
cosia Cyprus. Παιχνιδάρα

[ΑΗ'—183]

Κατάσκοπος 33, Άειτιά, συγγνώμη
για καθυστέρησαν Μυστικών περιμένω
νά μου στειλή διάπλακος. Παιχνιδάρα

[ΑΗ'—184]

Ανυσεή, χαίρω πολύ διαδίδετε εις
Α. France. Δέν συνειθίζω, όμοσ, νά
οικειοποιούμαι έξήνη εργασίαν. Αλλά άρ-
κοθν.

[ΑΗ'—185]

Αοναργησία στό... τετράγωνον!
ή (ΑΗ'—161). Προπάντων θέλω νά
μάθω τί σημαίνει «μαζμουδάκι τού λου-
τρού». Ίσως τήν... έξυπνάδα αυτού πώ
τόγραφε!... Κοσμοκράτωρ

[ΑΗ'—186]

Εδάννα, άπ' τήν Άθήνα πώ βοσκομαι
Εσοθ στέλνω χιλία φιλιά. Γιλέρια

[ΑΗ'—187]

Παιχνιδάρα, γιατί δέν άπαντάς στό
Μ. Μυστικά πώ σοδ έστειλα;

Άειτιάς

[ΑΗ'—188]

Ύδραϊκό Κόμμα, Εσθήη Ύδραϊσπούλα, Ρο-
δόλφς Βαλεντινε, γράμματα έστειλα,
άπάντησθ έχι. Γιατί; Μιναέλια

[ΑΗ'—189]

Ζακυνθινούλα, Παιχνιδάρα, μή ζητάς
Ζάνταλλαγήν Μ. Μυστικών, άπό δέν
άπαντάτα. Κατάσκοπος <33>

[ΑΗ'—190]

Ανδαλουζία, Εδάννα, Δούκα Όπλιγκαν-
τώ. Σας εύχάρισα στό δημοφύσημα
[183], άπό πέντε ψήφους. Καλή έπιτυχία.
Σαυνολίτα

[ΑΗ'—191]

Βασιζόμενος στην ψήφον των φίλων
Μου κατέρχομαι κι' εγώ στό δημο-
ψήφισμα των «Άνοικτοκάρδων».

ΔΟΥΣ ΟΠΑΙΚΑΝΤΩ

[ΑΗ'—192]

«Σύλλογος Άστέρων...» ή Ιπποκομρός
δέν μου έπιτρέπει νάπαντήσω... σέ
Ιπποκικώς ύστεροθντας!!! Η αισιή μου
ας χρησιμώσθ ως άπάντησις στις άουναρ-
τησιές σας. Δούξ Όπλιγκαντώ

[ΑΗ'—193]

Η συνείχεια [ΑΗ'—119]: Κορκουμπί-
νια; Δέν διαρκούν! Τά μάζεψς έλα
ό νασούστατος «Σύλλογος Άστέρων...».
Και θή... ή Ρόμπρε Τέυλοσ-Βίλλυ
Φρίτς!!!... Δούξ Όπλιγκαντώ

[ΑΗ'—194]

Δόκιμο τί κάνει... ή σύλλογος;!!!
ΔΓράψε μου νέμ Βαρβακίου.

Δούξ Όπλιγκαντώ

[ΑΗ'—195]

Δήλωσις: Πρός άποφυγήν παρεξηγή-
σεων δηλώ ότι δέν είμαι ή «Μέγας Ά-
λέξανδρος» (διάπλακος βεβαίότατα), ούτε
συνόνοματός αυτού! Μιά μερίδα κορκου-
μπίνα για τόν «Σύλλογον Άστέρων...»!!!
Δούξ Όπλιγκαντώ

[ΑΗ'—196]

Αττέ-Ίρράμ, χρόνια πολλά δυστυχώς
δέν μπόρσας νά έλθω. Σπίνος

[ΑΗ'—197]

Η Ντανιέλ Νταριέρ κοιμωμένη όνειρεύε-
το αποκαλύφιν τού:

Ρόμπρε Τέυλοσ

[ΑΗ'—198]

Δούξ Όπλιγκαντώ, έξδους, παιδίκι μου,
Δεσκόπως για ψευτοαποκαλύψεις. Κοί-
ταξέ νά συμβουλεύθης κανένα όφθαλμία-
τρο για γυαλιά. Περαστικά σου.
ΚΑΘΡΙΝ ΑΡΒΑΝΕΣΚΟ

[ΑΗ'—199]

ΕΥΑΝΝΑ, κράμα δήγησε φυχής και ά-
επάρνητος άπείδητος. Γλυκιάς μορφής
και έκφραστικής. Έξέ ύου πεζή και ρω-
μάντικη. Σύνολον: Ένα μυστήριο.
ΚΙΤΡΙΝΗ ΑΡΑΧΗΝΗ